

— Много добре. Съ едната аспра плащамъ дългъ, втората аспра спестявамъ, съ третата купувамъ хлѣбъ, а четвъртата хвърлямъ въ водата.

— Азъ разбирамъ всичкитѣ ти думи, старче, но все пакъ, не разбирамъ, какво искашъ да кажешъ съ това.

— Говоря съвсемъ ясно, — каза старецътъ. — Една аспра давамъ на майка си — значи, плащамъ дългъ; съ втората храня сина си — значи, спестявамъ; съ третата аспра се храня азъ, а съ четвъртата — храня дъщеря си и, значи, тая аспра хвърлямъ въ водата, защото дъщеря ми ще се ожени и ще отиде да работи въ друга, чужда къща. Разбра ли сега?

— Разбрахъ, старче, — отговори Харунъ алъ Рашидъ и додаде — отъ

днесъ нататъкъ ти ще работишъ въ моята градина.

— Кой си ти? — попита старецътъ.

— Азъ съмъ твоятъ халифъ.

Старецътъ падна по очи предъ халифа и каза:

— Малка е твоята градина, за да побере всички насъ, които живѣемъ тѣй, халифе мой! Само градината на Аллаха е достатъчно голѣма, за да можемъ всички да работимъ въ нея, но, все пакъ, благодаря ти.

— Мждъръ си ти, старче, — каза Харунъ алъ Рашидъ, — затова всѣка сутринъ ще повтаряшъ тия думи на моя везиръ, за да го накарашъ да престане да вѣрва, че моята мощъ е безгранична.

Така старецътъ стана съветникъ на везира на славния халифъ на правовѣрнитѣ — Харунъ алъ Рашидъ.

НА ХРИСТО БОТЕВЪ

Какъвъ бѣ ти поетъ, герой,
що каза думитѣ чутовни,
че само който падне въ бой,
ще носи славата вѣковна. . .

Легенда приказка си ти,
безсмъртие отъ тебе блика,
ликътъ ти вѣченъ ще свѣти
съсъ името ти — тѣй велико!

Израстналъ срѣдъ народа — робъ,
ти даде всичко скъпо нему,
и днесъ незнайниятъ ти гробъ
се тули въ пушинаци нѣми.

Великитѣ ти стихове
въвъ пѣсни претвори народътъ
и дълги, дълги вѣкове
ти ще го будишъ къмъ свобода.

И като знаме ще се вѣй
презъ тежки за рода ни зими
навредъ, де българинъ живѣй
неповторимото ти име!

Симеонъ Мариновъ